

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.

MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Szerkesztési iroda:
Csik-Szereda
Var utca 214. sz. alatt.
Hová
A lap szellemi részét illető
kérdések küldendők.
Kiadóhivatal:
Csongyuják Márton
Könyvnyomdája
Hová
az előfizetési pénzek és
hirdetések küldendők.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Hirdetési díjak:
3 hasábos petit-sorért vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.
Nyitott cikkeket
soronként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

A székely kivándorlás kérdé- séhez.

II.

Lapunk hasábjain a „házi ipar” cím
alatt, mint növekvő bajaink egyik okát és
forrását bemutatottuk.

A ki csak 20 évvel ezelőtt a mi —
akkor is elég tisztességesen öltözködő —
székely néptünk, a 20 év múltán, a maival
összeméri: óriási különbség tárul fel előtte.
Az akkori székely házi ipar produktumainak
ma az iparfejlesztés sokszoros sürgetésének
daczára, alig találunk már néptünk viseleté-
ben halvány nyomaira.

De tovább menve összehasonlításunk-
ban, minden tétozázás nélkül elmondhatjuk,
hogy a mily mérvben növekedett a 20 év
alatt az uti ezifraság oly mérvben nőtt a
házi rosszasság velünk. Vagyis ezen viszony
alkalmazható anyagi és erkölcsi becsérté-
künknek a múlt és jelen közötti mérlegére is.

Valóban leszálloztunk a múlt idealis-
musának fenséges és boldogító legköréből a
a rideg materializmus nyomoru durva
göröngyei közé és ránk tapadó porában
már-már egészen alátemettettünk.

Igen, mint egyik jeles publicistánk
írja: „a férfiak tartoznak katonáskodni, a
létért küzdeni, nem érnek rá megházasodni
s így marad az óriási mérvben terjedő
prostituáció. Leányainkat pedig napról-napra
műveljük, nevelünk tudós (?) nőket s elha-
gyagoljuk a női kedély nevelését tanul a
„felsőbb” leány nyelveket, irodalmakat,
könyvvitelt, csillagászatot és fizikát — de nem
tanul meg házi asszonynak lenni, jövődó-

beli hivatásától, mint anya és feleség nap-
ról napra el lesz ledögülve; ennek követ-
kezménye, hogy a nők emáncipációja van
folyton napirenden — hogy doktorok
képviselők akarnak lenni.” — S ki merné
tagadni, hogy mindezek újabb igények- és
követelésekkel lépnek fel a társadalmi és
családi élet kontójára? Nem tartózkodunk
kimondani, hogy sok nő ma már kevésbé
van tisztában hivatásának fogalmával; — s
hány anya van, a ki még beteg gyerme-
keit is magára hagyja, csak mulathasson.

De mivé lenne a szépség, ha a nő
anyai hivatásának élne! No és ki tudná itt
előhordani mi és hányféle esodabogarak nem
születnek korunk emberi és asszonyi álla-
táinak agyában, melyeket mind-mind keblünkre
kell ölelni és ott nagygyá kell nö-
velni. Igen mert hát ezt követeli a bor-
szellem, a haladás a civilizáció, a luxus,
a hiúság, a tetszelgés, a nagyzás hőbortja.
— Nő, és ki merné tagadásba hozni, hogy
ez veszedelmes baj, sorvasztó betegség, mely
már minket is kezd kísérteni és hirtelen,
észrevétlen eszi be magát a társadalom, a
családok életébe s mikor észrevettük, már
rendesen oly kiterjedést ért, hogy kimet-
szése gyakran halálos kimenetellel szokott
járni.

Hogyan? Mondhatná valaki, hogy itt
sovínisták vagy pessimisták vagyunk. Oh!
nem. Előttünk egy gondviselészerűnek bi-
zonyult és nagy világműveléssel bíró nem-
zet jelene s főleg jövője lebeg lelki szemé-
ink előtt. A magyar faj és nemzet létszáma,
vére és ereje a modern-kor eme félszeg tár-

sadalmi eszméinek emésztő tana által gyö-
törve fogyva fogy és napról-napra esök-
kenve esökken.

Kimondhatlan átok és csapás egy nagy-
ratermett nemzet életére nézve, midőn az
azért pusztul, azért sorvad, azért senyved,
azért esenevészedik, azért törpül, azért fa-
jul el, mert a nemzeti életet fenntartó és
tovább tenyésztő anyák akár az emésztő
munka terhe alatt, akár a félszeg és hamis
koreszmék nyomása alatt, a férfiak a kato-
naság és létérti küzdelem ügye alatt —
mindkettő pedig az erkölcsi elfajulás követ-
keztében nem érnek rá és nem képesek,
hogy anyákká és atyákká azaz szülőkké
legyenek.

Igy és ebben lép fel a nyomor és er-
kölesteleenség, mint a nemzetek megölője. —
Ily állapotok között sem a családi, sem a
társadalmi élet nem prosperálhat.

S ezt tisztán be fogja látni az, kinek
eszébe jut a bajok forrását, a nemzeti ka-
tasztrófa okát, a nemzet belső és erkölcsi fo-
gyatkozásában keresni és láni.

Földmivelőink helyzete.

I.

Egy francia miniszter azt mondotta a föld-
mivelőkről, hogy „A földmivelő osztály olyan ösz-
vér, melyet ritkán kell zabolni, nehogy kirugjon.” No
hát a mi földmivelő osztályunkról bátr? elmond-
hatjuk, hogy annak nemesak a zabból, de a szecs-
kából is alig jut.

Valóban oly jellemzők e szavak és oly iga-
zak, mintha a magyar alkotmány végzettszerű ne-
hez átokként súlyosodnék a földmivelő osztály
nyakába.

Egy szép reggelen, alig hogy szememet fel-
nyitom az első homlokcsók helyett mit érzek? —
azaz mit hallok?! ostoresattogtatást a harmadik
szobában, melyben nöm vendégeit szokta fogadni.

Miféle vad fickó menekült e szobába? —
kérdém magamban — s hogy mer ott ostorral
csattogtatni.

Hajlandó lettem volna bárkit kilóditani on-
nan, s midőn lábomat az ágyból kiakarám tenni,
hogy felvilágosítást szerezzek magamnak e sajtá-
ságos meglepetés felől, épp abban a pillanatban
veszem észre, hogy ama szobából nöm közeledik,
kezében egy lovagostorral.

Majd meglüht a vér ereimben úgy b. multam
e soha se tapasztalt eseményen s visszahúzódva
ágyamba, s kíváncsi szemekkel néztem közeledő
nömre, ki e perczen szobamba lépve, így szólt:
— Kálmán, én ma szeretnék kilovagolni! —
és az ostorral elég ügyesen is csattintott egyet.
Nem tudtam szóhoz jutni ámulatomban.

— Igen, Kálmán! — folytatá bizonyos ele-
gáns férfiúi erélylyel — én nagyon vágyom a lo-
vaglásra s te leszesz oly jó s ha fölkelél ren-
delni fogsz nekem lovat s kilovagolunk együtt!
Ugy-e megteszed?

— Szivesen, édes nöm — rebeğim én in-
kább gépiesen, mint meggondolva, mert hisz tud-
hattam volna, hogy nöm nem tanult soha lovagolni,
s aztán mert nem is akartam min. járt kiméletle-
nül megrohanni e talán tréfiából eredő szeszélyé-
ben azzal, hogy ellentmondjak kívánságának. De
magamban a legboldandabb gondolatok váltakoztak
e fölötti tünődésem miatt. Azt is gondoltam egy
percze, hogy talán megzavarodott az én Élizkém

A „CSIKI LAPOK” TÁRCZÁJA.

Mit tehet egy novella.

Alig két évvel ezelőtt nősültem meg. nőmben
tisztes, gyöngéd, érzékeny szívi s nem kevés
társadalmi műveltségű élettársat nyertem, kinek
a ház. gondokon kívül minden gondolatát az én
megelégedésem, boldogságom képezte. Nem mult
nap — e történet kezdetéig — melyen ne érez-
tem volna, miszerint rám nézve a családi élet egy
csendes, megnyugtató és áldó békepárt, hol annyi
magam és mások által okozott küzdelem után me-
neteket kerestem. De az életcéli utár: törekvé-
nyem azért még sem volt egészen önző, mert ha
boldogítást vártam is nőtől én is képesnek és
főntartozottan érzem arra magam, hogy nőmet
boldogítsam. S mindez eleve be is teljesült.

Nem, ki szintén ily érzelmek között keresé
nőmet életének célját, belátva, hogy én nemesak
a boldogságot venni, de azt adni is akarok és
adok is! úgy éltünk, mint a kik egészen egy-
másra vannak utalva s egymáson kívül nem is
tudának igaz örömet s boldogságot szerezni.

De már elég lesz a leírásból, mellyel csak
annál inkább növelem a különbséget az akkori s
az újabb állapotok között. Még csak annyit mon-
dok, hogy az én nöm azelőtt egy csendes, elvo-
nult, bekeszerető s tán kissé tulságosan is szelíd
és elnéző volt még cselédjei iránt is; mint mondák
a városban: a légynek sem tudott ártani; a házon
kívül se igen szivesen ment; nem szerette a ven-
dégseget s az embereket általában csak távolról

szemlélte örömelebb; a béresek alig ismerték,
mert alig látták; vadászebemnek nem volt szabad
szobájába lépni. Engem, mint gyermeket, tulságo-
san elkényesztetett a pénzébe és maga ment,
hogy a legjobb borból frisset hozhasson.

Reggel ebredéskor és este lenyugváskor hom-
lokomat és szemem t. megcsókolta s olyan volt,
mint a boldog gyermek, mint egy földi angyal.

S mit tehet egy novella! Egy bolondos no-
vella, habár jól is van írva.

Sőt talán éppen az volt a baj, hogy nagyon
is jól volt írva.

Igen, de nem róla volt írva!

És mégis!

Azt vettem észre már az év elején, hogy
nöm — szokása ellenére — egy szépirodalmi fo-
lyóiratot nagy érdekléssel olvas s a folytatás meg-
érkezését nyugtalanul várja. Már majdnem félté-
keny lettem, látva hogy mig nöm érdeklődése tel-
jesen rám volt pazarolva, az most egyszerre s
mindig jobban — bár kis arányban is — e folyó-
irat olvasmányaira is kezd kiterjedni.

Nem akartam zavarni őt ez ártatlan s egyet-
len kedvtelésében s ő soha nem szólt, hogy mit
olvasott abban.

Hisz az oly harmadrendű előtte is — gon-
dolám — hogy ő sem tartsa méltónak, mikép azt
velem közölgesse. S e gondolatban mindannyiszor
magnyugodtam.

Különbösen is igen fontos ügyek foglaltak el
ez időben s alig volt alkalom észre venni azt a
lassu, de most már emlékembe visszatünetező, fo-
konkénti átváltozást, a min az én édes nöm ment
keresztül.

Mióta a magyar nemzet felretéve a vándorbotot, szögere akasztotta a vadásznyilat és fegyvereket, az ekeszarva, ásó, kapa, kasza, fejsze, furó stb mellé állott és ezer vihar és megpróbáltatásokban átélte egy évezred alatt alig voltak nyomasztóbb és szomorubb napjai. A létért való örökös küzdelem alig került annyi vérükbe és izzadságukba, mint ma, s a létért való küzdelem alig szántott ember arcán oly mély barázdákat, mint ma.

Sokat küzdött e nemzet a létért. Ezredéves multján keresztül e küzdelem bizonyult egyedül annak az erőnek, mely a magyar fajra a más nemzetekbe való beolvadásra némi befolyással látszinnk lenni.

Kitűnik e tény valósága ifj. Ábrányi e szavaiból: „És még oly nemzetiségeknek, melyek nem voltak a magyar nemzet létkérdéseire veszélyesek, sikerült, mint Erdélyben és Felső-Magyarországon a magyarokból egész községeket asszimilálni; addig oly nemzeteknek, melyeknek ereje és nagysága veszélyessé válhatott volna a magyar nemzet létkérdéseire nézve, oly nemzeteknek, mint a mongol, török és a német — sohasem sem sikerült semmiféle irányban az asszimilálás.”

S hogy ma a székely faj elcsenevészedik, kiváncsol, levetkőzi szokásait, viseletét nyelvét, stb. csupán és főképp a létért való, az elviselhetetlenné vált küzdelemnek tudható be.

A föld elhódítása és elfoglalása — mondja egy kiváló írónk — a honalapításnak kezdete. A hazai föld birtoklása első feltétele az állam alkotásának. Ezt magyar őseink érezték s azért gondoskodtak is arról, hogy azoké legyen a föld, a kiké a haza s összes intézményeik megfeleltek a szükségképpen való igazságnak.

Ezt ma nem igen veszik számításba. Mintha nem a földművelés volna ma is a magyar közművelődési, politikai, történeti fejlődésnek természetes alapja, minden műveltségnek forrása, jogi, erkölcsi és vallási viszonyoknak szabályozója; mintha nem ez volna ma is az a kötelek, mely az egész államiságot a hazához, a társadalmat a földbirtokhoz s ezáltal az egyenlően szeretett, közösen érdeklő és egy földön lakó embereket szilárdan és elválaszthatlanul fűzi egymáshoz; s mintha nem a földművelők lettek volna és volnának ma is a társadalmi és állami rendnek első megalapítói?

Nekünk székely-magyaroknak, mint földművelő osztálynak — úgy látszik nem ajánlanak már más orvosszert a sorvadás ellen, mint a már tönkrement gazdáknak e nagy nemzettestnek hitelt, hitelt és ismét hitelt, hogy kétségbeejtő állapotunk még kétségbeejtőbbé váljék.

Pedig némely pénzintézetnek és magános pénzmanipulánsnak — az uzsorakamatok daczára — az utóbbi időben rendkívüli módon hajszolt

s ez rendkívül megijesztett. Hanem aztán jól arczába nézve, észrevettem, hogy szemem és arczkifejezése egészen tiszta, rendes s legteljebb kissé pedánsabb, határozottabb. Az is eszembe jutott, hátha valami nőt látott lovagolni s ő is megkívánta e különben egészséges szórakozást s e gondolatra szinte felörvendtem, tudva jól, hogy az én kis Elizkém ügyis elég vékonyka és erőtelen test-szervezettel bír.

Leghelyesebbnek láttam e perczen a meglepetést is eltölteni előtte és sietve felöltözni, hogy kívánságának eleget tehessek, ha csak lehet. Még képzeletben a lovat is kiválasztám, melylyel veszély alig érheti őt és végre is — gondolám — majd csak megtanul lassanként lovagolni az én kicsikém.

És szinte új öröm fogott el a föltevésre, hogy milyen kellemes lesz az rám nézve is, ha olykor vele kilovagolhatok a tanyára, s hogy ő rá nézve mily jótékony hatással fog az lenni.

S ekkor fölkeríttem őt, hogy hagyjon magamra és sietve, jó kedvvel — pár pillanatra meg-megkomolyodva a dolog magyarázata keresésében — öltém fel ruháimat, erősen föltevém magamban azért, hogy e kívánságának okait nem fogom puhatolni nála.

A mint felöltöztem s mint a gyermek, kire valami különös látivaló vár odakünn, oly mohó s előre is mosolygó arcczal sietek kifelé, már sehoh senkit se találtam a szobákban. Az ebédő asztalán, mint szokott, ott állt ugyan a teríték, de a föltett edények nem gőzölögtek most, holott máskor, ha szobából kiléptem, rendszeren forró tej és kávé várt rám, míg Elizkém egy, kezéhez

végrehajtási és árverési kérései más nézetre hozhatná kezengyógy-szer ajánlót.

Szegény hazánk! megfizetünk mind, mivel csak tartozánk. Oh nem! Mi önmagunk vagyunk oltáron a legnagyobb áldozatok. Idáig fizetünk ezerféle czimen adót, illetéket és uzsorakamatokat; egy kis háboru s a népfelkelés, törvényben elviszik fiainkat, szolgálóinkat, lovainkat, marháinkat, takarmányunkat, élelmiszereinket s aztán magunkat; följeink összetiporlatnak, esékely aratni valónk kün rothad; házaink összeromboltatnak és fölperzseltetnek, katonai állam leszünk hamu és füstlőgő romokon és lakatlan pusztákon, mi gazdák és földművelők mindenünkkel szolgálunk a közügynek, a pénzes ember mosolyogva számítja háboru által szerzett nyereségeit.

Szomorú idők: Létünk alapját, különösen míg iparunk más államnak kiszolgáltatta marad, a földműves teszi; de annak emelésére az érdekeltek és arra hivattak bizony keveset, hogy ne mondjuk semmit sem tettek s hogy a földnek még a tökéje is megtámadtassék, — birtokaink sehonnaiak karmai közé kerüljenek, arra nézve minden megtörtént; de hogy a nép adóképesége is fokozódjék, arra nem értek rá gondolni.

Valóban, ha Széchenyinket, az anyagi jólét, a szellemi és erkölcsi haladásnak feltétele a mai zilált pénzügyi, gazdasági és társadalmi viszonyokból, az eladósodott jobbnevű családok siralmas, tengődő életéből itélve, oly alacsony fokra szált, hogy az európai kulturnemzetekkel egy színvonalon becsülettel nem állhatván meg, a második ezredév küszöbe, mint egy disztelen nemzeti halál sirja rémlik felénk, ha a Gondviselés, a magyarok Istene csodás módon meg nem könyörül e nemzetben.

A hazai termelőket utolérte a válság. Mezőgazdáink a befektetett költséget sem kapják vissza; óriási adóteher nehezedik rájuk, van adósság is bőven; a gazdák már nem is bérlői a földeknek, csak munkásai.

A helyzetet elég szomorú színben tünteti fel a telekkönyv, forgalom és a takarékpénztári statisztikai adatok, melyek míg szárazan jellemzik jelenünket, addig bizonyítják is, hogy Magyarország földbirtokos lakossága az elszegényedés rohamos lejtőjére jutott.

„S. S.”

L E V E L E Z É S.

A szegény tanulokat segélyező egyesület ötödik társas estélye.

Gyergyószentmiklós, 1890. okt. 25.

Szép közönség előtt folyt le a már vége felé közeledő társas estélyek mai összejövetele és da-

aránytalanul nagy, tejmértő kanállal volt fölfegykezve, várva kérésemet a kávékészítés iránt. Nem álltam meg, hogy pár lépést téve az asztal felé, meg ne érintsem ujjaimmal az edényeket, ha vajjon csakugyan hidegek-e már — daczára, hogy tartalmuk, mint rendszeren, most is ugyanannyi volt.

Oly hidegek voltak az edények, mint a jég, s én szinte elképedtem egy pillanatra a reggelizéstől, mert — meg kell jegyezmem melegségemre — a hideg kávétól mindig borzadtam teljes életemben.

Nó, de ez még nem baj — gondolám — hisz azon könnyen segít az ember s aztán egyszer-egyszer ilyesmi is megtörténhetik, minden rovás nélkül.

Hanem azért mégis kissé lehangolva e körülmény által, folytattam lépteimet az udvar felé.

Még nem tettem ki lábamat az utolsó küszöbről s „Herold”-om (vadászbecem neve) érzékeny nyivogását hallom.

— Ki bánthatja ezt az ebet? — gondolám bosszankodva s az utolsó pár lépést az udvarra gyorsabban tettem.

S mit látok?! Hát az én kis nöm összevont szigorú szemöldökkel, ugyancsak csapkodja a lovagostorral a szegény Heroldot.

Mint a bálvány úgy álltam meg a küszöb előtt s mintha egy parancsszó állított volna meg, a mely arra is felhív egyszemmind, hogy tanulmányozzam ki e sajátságos helyzet okát, s hogy ez könnyebben történhessék, ne zavarjam meg a dolgok természetes fejlődését.

De nem várhattam sokáig, mert az én kedves Elizkám mindegyre nagyobb eréllyel verte azt

czára a zord téli időnek, a mi itt nálunk Gyergyóban ily hamar beköszöntött.

Görög Joachim örm. szert. plebános a rendezőség szíves felhívásának engedve, alkalmunk volt a mai estén egy szépen átdolgozott műben gyönyörködni, melynek tartalma, mind annak előadása többször vigságra készítették a közönséget. A mű nép között még maig is fennálló apróbb babonákról tesz említést, lefestve annak nevetséges voltát s végül annak megismertetését indítványozza, mely az által történhetik, hogyha a szülő növénydek gyermekével nemhogy neki azoknak valóban létezéséről, hanem inkább nevetséges volta felől beszél s ötlet ebben oktassa.

„A bál-után” című monologot jó előadásban volt alkalmunk láthatni mai estén Gecsy Zelma ő nagyságától s fényes tehetséget a művészet ez ága felől mai kitűnően alakított játékával szépen igazolta, a közönség teljes elismerését nyilvánította zajos tapsával, végül lelkesedéssel, hatásos zajjal a lámpák elé is hívta.

Fogadják a szíves közreműködők az egyesület nevében fáradságukért szép köszönetünket.

A két szép meglepetés alatt és után vig táncmulatság volt, mely szokott kedélyességgel éjjeli 12 óráig tartott.

Közelebbi, illetőleg utolsó előtti társas estély november hó 1-én lesz.

Fogadják a jelenlevők mindannyian szíves megjelenésükért a szegény gyermekek nevében igaz szívvvel mondó köszönetünket. *Lidércfény*

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Kinevezés és előléptetés.** K o z m a István sepsiszentgyörgyi jbirósági díjnok a csikszeredai kir. törvényszéknél üresedésben levő irnoki állomásra kinevezetett. — G e c z ő Béla kir. törvényszéki jegyző I. oszt. jegyzővé léptetett elő. — Őszintén gratulálunk s kívánjuk, hogy Gecző ur rövid idő alatt részesüljön a rég és jól megérdemelt bírói kinevezésben.

— **Egyházi kinevezés.** G á l Elek csiktaploczai kirendelt segédlelkész a püspök ernyői plebánossá nevezte ki s helyébe Csiktaploczára Szekeres István csikszatószei segédlelkész helyezte át. Gratulálunk mindkét derék papnak!

— **Esküvő.** B a r c s a i József fiatal timármester f. hó 26-án vezette oltárhoz Szopos Elek birtokos kedves leányát Mariskát. Állandó boldogságot kívánunk az új párnak!

— **Tél.** Már egy hét óta vastag hólepel alatt nyugszik a természet s ha két nap óta lanya idő nem volna, komolyan kellene hinni, hogy a tél hivatalosan beköszöntött, — így azonban van még remény, hogy a v é n a s s z o n y o k nyarat is élvezhetjük.

a szegény s lábainál nyoszörgó ebet, — melynek hangjából és egész magaviseletéből még azt is kiéreztem, hogy a jól nevelt, szófogadó állat érzi ártatlanságát s az elbánást méltatlannak tartja urnőjétől, kihez azelőtt közeledni sem volt szabad.

— De édes Elizkém — szólítottam meg most nőmet, szigorú gyakorlatának tetőpontján — hisz egészen elvadított magadtól a szelid, ragaszkodó állatot. Hát mily vétket követett el?

S az én Elizkém minden zavar nélkül fordult felém s egy bizonyos megbotránkozás erélyével szólt:

— Hagyd el Kálmán — megérdemli a haszontalan, mert nem fogadott szót.

— Hogy-hogy?

— Hát itt ült ezen az oldalán az udvarnak, a konyha ablaka alatt — s én azt mondám neki, hogy menjen a másik oldalra, ha heverészni akar, s ő ezt nem tette.

— De Istenem! — szólék engesztelő, gyöngéd mosolygással — hisz bizonyosan nem értette, hogy mit kívánsz tőle.

— Mindegy! — felelt ő egy nevével a mely sértődésnek — és picziny, vékony nyakát egyenesre kinyújtotta úgy, hogy két ujjnyival magasabb lett, — mint bármikor máskor az én kis Elizkém.

E kemény zsarnoki feleletre jobbnak láttam a dologt ismét nem bolygatni, bár növekvő tündésemet e dolgok felett alig rejthetem el. Legyőzve azonban azt is, rögtön a lovagolásra vittem át a beszédet s ez segített valamennyire.

(Folyt. köv.)

— **Halottak napjának előestéjén** 6 órakor a csikszerepai dal- és zeneegylet dalkara a köztemetőben gyászdalok éneklésével fogja a kegyelet adóját leróni.

— **Farkasok garázdálkodása.** Mihály József csikmenasági lakosnak 4 drb két éves tinója f. hó 18-án éjjel a „Nagy völgy“-ben felügyelet nélkül kinn halt, hol a farkasok mind a négyet széylet tépték, úgy hogy Mihály József másnap csak egy-egy lábat, fejét talált meg. — Mindenesetre hajtóvadászatot fognak rendezni a kártékony ordások kipusztítására.

— **Késelés.** Györemetén folyó hó 21-én este odaváló László János (Antalé) és Ferenc Ferenc összeszólalkoztak, mire utóbbi László Jánost öt életveszélyes késszurással megsebesítette. A tettest a ditrói esendőrség letartóztatta és a gyergyószentmiklósi kir. járásbíróshoz bekísérte.

— **Erős földrengést** éreztek e hó 24-én hajnali 3 órakor Nagymás községben. A mondott időben erős földalatti moraj riasztotta fel álmából a lakosságot. — Néhány másodperczel később hevesen megrendült a föld, a szobákban asztalok, székek megmozdultak, a falakon függő képek lehullottak s az ablaküvegek esőrömpölve zuzódtak össze. A házak falai több helyütt megrepedeztek.

— **Ravasz tolvajság.** Hollóban a napokban egy ottani gazdaember feleségével együtt hazáról eltávozva, a bezárt ajtó kulcsát az ajtó közelében elrejtették. Egyik szomszédasszonyuk ezt látva, egy czimborát kerített s a kulcsot rejtekhelyéről elkeresvén, a házba behatoltak s onnan 74 forint értékű ruhaneműt loptak. A tölgyesi esendőrségnek sikerült a tetteseket kézrekeríteni s az ellopott tárgyak egy részével együtt a gyergyószentmiklósi kir. járásbíróshoz bekísérte.

— **Gyergyószentmiklóson** november hó 2-án délután 5 órakor — mint halottaknapját megelőző napon — az örmény szertartásu egyházban a szokásos alkalmi szónoklatot Görög Joachim örm. szert. plebános fogja tartani.

— **Vereskereszt-fililrestély.** A gyergyószentmiklósi „Vereskereszt-bökegyelet“ mint lapunkat értesítik — szokásos fililrestélyét november hó 15-én fogja megkezdeni. A fililrestélyek mind rendszeren Laurenczy-nél lesznek — szokásos 10 kr belépti-díj mellett. Ajánljuk a közönség figyelmébe.

— **Tanítóválasztás.** A gyergyószentmiklósi elemi fiiskolánál a megüresedett tanítói állás betöltése választás útján folyó hó 18-án volt. A pályázók közül Sántha Albert görögnyelvszentimrei 26, Holló Endre csikszentdomokosi 12 és Farkas Mihály gyergyóremetei kántor 11 szavazatot nyertek.

— **Emlékünnepély.** A székelyudvarhelyi róm. kath. főnövelde ifjúsága védszentje Szent Imre ünnepére 1890. november 5-én délelőtt 10 órakor — a plebániatemplomban 9 órakor tartandó ünnepélyes szent mise után — a főnövelde nagytermében zene-, ének- és szavalati ünnepélyt rendez a következő műsorral 1. Nyitány. Nechvalszkítól. Előadja az ifjúság zenekara 2. „Hymusz Szent Imrehez“ Zsaskovszkytól. Éneklí az ifjúság vegyeskara. 3. Szent Imre. Ünnepi beszéd; tartja Fejér Károly 8-ik osztályos tanuló. 4. „Il Trovatore.“ Verdítól. Vonós négyes. Első hegedű (Virág József), 2-ik hegedű (Juhász Károly), viola (Dr. Vajda Emil), violoncello (Király András) 5. 1849. október 6-ika. Felolvassa Bodor Ödön 8-ik osztályos tanuló. 6. „Szent az érzet.“ Töröktól. Éneklí az ifjúság férfikara. 7. „A magyarok nagyasszonyához.“ Pály Edétól. Szavalja Juhász Károly 7-ik oszt. tanuló. 8. Népdal egyveleg. Éneklí az ifjúság vegyes kara. 9. „A kakasülön.“ Gabányitól. Szavalja Soó Rezső, 8-ik oszt. tanuló. — 10. „Hymusz.“ Erkeltól. Éneklí az ifjúság vegyes kara. 11. „Hunyady induló.“ Előadja az ifjúság zenekara.

— **A tüdővész gyógyítása.** Mióta Koch professzor a híres bacillus-teóriát fellálította és kimondotta, hogy a tüdővész is csak a tüdőbe ható bacillustól származik: azóta egymást érik a tüdővész gyógyítására a kísérletek. Legújabbban a bakteriológia egyik buzgó művelője Ominus dr. tartott a francia akadémia ülésén felolvasást a tüdővész bacillusának elpusztítására tett kísérleteiről. Felolvasása szerint neki sikerült bizonyos anyagoknak ízzó platinaspongyán való elpárologatásával a tüdőveszbacillus mérges hatását megsemmisíteni. Különösen a kőménymagolaj bizonyult erre a czélra alkalmasnak. Az elpárologatott olaj gőzét bevezette a megtámadott tüdőbe s úgy tapasztalta, hogy ez a tüdő szövetének pusztulá-

sát megszünteti. Ominus rendszerének értéke egyelőre kétséges, mert ő eddig csak nyúlakon tett kísérletet, melyekbe a tüdővész bacillusát beoltotta. A további kísérletek fogják majd megmutatni, hogy embereknél beválik-e az új gyógyításmód.

— **A képviselőház pénzügyi bizottságának** Warhmann Mór elnöke alatt tartott október 24-iki ülésében Hegedűs Sándor előadó előterjeszté az 1891-diki évi költségvetési előirányzatra vonatkozó — a bizottság megállapodásai alapján szerkesztett — általános jelentés tervezetét. A bizottság Frölich, Csáll Jenő, Horánszky, Helfy Darányi és Warhmann elnöknek egyes részletekre vonatkozó megjegyzései után általános helyesléssel tette magáévá a jelentés tervezetét s elhatározta, hogy az a képviselőház mai ülésén előterjesztessék. — Elnök a bizottság nevében köszönetet mondott az előadónak igen szép s a bizottsági tagoknak teljesen megfelelő munkátért s ülés, melyen a kormány részéről Wekerle pénzügyminiszter volt jelen, az elnök elzetésével véget ért.

— **Az új pénzegység.** A képviselőház pénzügyi bizottságának október 22-iki ülésében Wekerle Sándor pénzügyminiszter Helfy felszólalása következtében kijelenté, hogy a valuta helyreállítása alkalmával kisebb pénzegységre kell törekedni. A miniszter e kijelentését kétségkívül mondta meg, hogy milyennek gondolja ő kisebb pénzegységet. A kelettel való forgalmunknál fogva kétségkívül előnye volna a latin unio pénzegységnek, a franknak, bár igen sokan Németországra való tekintettel a márka-rendszert ajánlják. A pénzegység meghatározásánál valószínűleg a reláció megállapítása is lesz befolyással Mindazonáltal, ha a két tábor érveit mérlegeljük, azt hisszük, hogy a többség a frankrendszer mellett lesz, minthogy 10 és 20 frankos aranyaink úgy is vannak már, habár egyelőre csak a kirakatokban. A mostani forint lényegtelen eltéréssel körülbelül úgy is megfelel két franknak.

— **Tisztelettel kérjük mindazon előfizetőinket, kiknek előfizetése a harmadik évnegyed végével lejárt s azt még nem újították meg — úgyszintén azokat is, kik még a második évnegyed előfizetési díjával is hátrálékban vannak, hogy az előfizetési pénzeket minél előbb kiadóhivatalunkhoz juttassák.**

— **A füstnélküli puskapor a színpadon.** Mulatságos epizód történt a napokban az északi színpadon, a „Valeni nász“ című népdrama előadása alatt. A darab azzal végződik, hogy a hősnőt, Sanda cigányneleány, egy oláh agyonlövi. Az egész darabot ez a pisztolylövés dönti el, mely nélkül a hősnő nem halhat meg. Az északi színpadon szerencsésen eljutottak eddig a lövésig, de tovább nem, mert a pisztoly esütörtököt mondott s a bős oláh minden erőlködése daczára sem akart elszólni. Kinos pauza következett, a hősnő nem tudta, hogy már most meghaljon-e ő lövés nélkül, vagy sem. Ekkor az oláh szerepet játszó színésznek mentő gondolata támadt. Elestentette még egyszer a pisztolyt, azután nagy páthosszal így kiáltott: „Meg kellett halnod, mint első áldozata a füst- és durranás nélküli puskapornak.“ A közönség természetesen általános kaczagásban tört ki, de a hatás legaltóbb nem vezett el egészen mert a darab mégis esattanósan végződött.

— **A czethal.** Egy gazdagságáról híres magyar vidéki városban élt két, fővénységéről ismert, gazdaemberből lett földbrtokos. A gondviselés elég nagy vagyonnal áldotta meg őket s ők még tökéletesebbé tették a gondviselés munkáját, — szerevezén a vagyonhoz még többet, s költvén belőle minél kevesebbet. Azért résztvettek minden mulatságban, melyet az uri osztály rendezett, de úgy tudták intézni a dolgot, hogy az nekik mindig kevesebbe került, mint a többieknek. — A minap a kaszinó férfi-estélyt rendezett, vagyis összegyűltek urak a kaszinó nagytermében, hogy ott étlap szerint vacsoráljanak s aztán elpitizaljanak úgy éjjelig. — A város intrikusai pedig ez alkalomra csináltattak egy külön étlapot, melybe a főváros Vadászkiirt árak voltak feljegyezve vagyis minden étel 20—30 krral drágábbra volt leírva, mint rendszeren, de — s itt jön az intrika — az étlap legvégén ez állott; Czethal . . . 20 kr. Eljön az est, érkeznek az urak s jön a mi két emberünk is; — először belép (mondjuk) Kis bácsi, utána mindjárt Nagy bácsi. Egymás mellé ülnek, a pinczér Kisnek kezébe adja az étlapot. Kis uram végig nézi . . . már mint az árakat s egyre jobban csóválja a fejét; csak a végén derül ki az arca, s így szól a pinczérhez: „Hozzon nekem egy por-

ció czethalat“. — Eközben az étlap Nagy uram kezébe vándorol át, a k: hamar a végére ért s megkönnyebbült sóhajjal fordul a pinczérhez: „Nő nem bánom, nekem is abból a czethalból l.“ „Igenis!“ — felel a pinczér s elrohog. — Pár percz mulva visszaérkezik, két tányérral: mindegyiken hatalmas rostélyos csontok, leöntve peccsenyelével. A két ember hozzá fog, villával szurkálja, bicskával faragja, foggal rágja a csontokat, de azokról egy mákszemnyi hus lezsarolni nem tudott. Végre a levét kimártogatják kenyérral s olyan képet vágnak, mintha megvacsoráltak volna. Még a fogukat is piszkálni próbálták. Ekkor végre feláll a kaszinó elnöke s óriási derűtség közt felvilágosítja Kis és Nagy utamékat, hogy miéle czethalat ettek ők meg. És azóta a két fősvény embert a czethallal üldözik a városban, noha jótékonyczélokra nem fukarkodtak soha a pénzüikkel.

— **Jack az asszonygyilkos** ismét megkezdte működését. London északnyugati részében október 24-én este 7 és 8 óra között egy nőt gyilkoltak meg oly brutális módon, hogy azt csak a híressé vált asszonygyilkos Jack követhette el. A meggyilkolt egy 32 éves, a rendőrségtől ismert prostituált nő. A tetemet egy fal mellett vértócsában, munkás zubbonyval letakarva találták meg. A fej csaknem egészen le volt vágva a törzstől és a koponya be volt verve, teste pedig megsemmisítve. A gyilkosnak nyoma sincs.

— **A „Magyar föld“** hazánk e legregőbb és legjobb közgazdasági szaklapja, mely új-évkor tizenkettedik évtolyamába lép, mióta az új szerkesztő Kormos Alfréd tulajdonába ment át, e rövid idő alatt is jelentékeny haladást mutat s minden újabb száma arról tanúskodik, hogy szakértelem, hírlapírói gyakorlottság, mindenre kiterjedő figyelem mellett a lap szerkesztésében a vezérelv a közügy, különösen Magyarország gazdaságának érdekeit minden térer szolgálni és előmozdítani. E lap jelenleg másodnaponként jelenik meg, (hetenkint 3-szor) de még ez év folyamán napi lappá fog átváltozni s mint ilyen egyedüli és lényegpótló lesz a magyar szak irodalom térer. Tartalma felöleli az összes gazdasági érdekeket, egyes rovataiban a gazdaság minden ágával találkozik az olvasó s hogy a magyar gazdaközönséget teljesen kielégítse, az üzleti és politikai térer előfordult eseményeket szakszerűen adja elő. A „Magyar Föld“ előfizetői közt hazánk legelső úradalmának, gazdaságának és olvasókörének neveit találják s a mint meggyőződni volt alkalmunk városunkban és megyénkben is tekintélyes számú előfizetői vannak. A „Magyar Föld“ előfizetési ára: egész évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt mely ár a lapnak napi lappá való átalakulása esetén sem fog felemeltetni, daczára, hogy ez által a lap kiadásai megkétszereződnek. A legmelegebben ajánljuk e kitűnő szaklapot városunk és megyénk gazdaközönségének és olvasó körének figyelmébe. Mutatványszámokkal a „Magyar Föld“ kiadóhivatal (Budapest, Erzsébet-körút 27 sz.) szívesen szolgál.

— **Belsőügyminiszteri intézkedés** a tüzendészeti kormányrendelet kivitele tárgyában. Hivatalos másolat 72427 V—10. szám. Magyar kir. belügyminiszter. Nagyságos polgármester ur! Walszer Ferenc budapesti gyártulajdonos hozzám benyújtott folyamodványában azt terjesztette elő, hogy a f. évi 48.539. sz. a. belügyminiszteri körrendelet, melylyel a gyárvezég előbbi különleges ajánlata az abban foglalt s az elárúsításra vonatkozó okoknál fogva visszavonattott, egyes hírlapok és hatósági közegek által akként magyarázttatik, mintha a körrendelettel a Walszer Ferenc-féle budapesti gyár tűzoltó eszközeinek czélszerűsége és alkalmas volta vonatnék kétségbe s a községek a nevezett gyárral való szállítási szerződések kötésétől eltiltattak volna. — Minek folytán felhívom Nagyságodat, hogy nevezett czéget hivatalosan írásban értesítse, miszerint az idézett belügyminiszteri körrendelet sem a nevezett gyár tűzoltó eszközeinek czélszerűsége és alkalmas voltára nem vonatkozik, sem a községek azon jogát hogy nevezett gyártól tűzoltó eszközöket megrendelhesse, nem érinti. — Budapest, 1890. évi október 13 án. Gróf Szapáry s. k.

C S A R N O K.

Plozi fehér kendő.

— Egy boldog ember levele. —

Kedves barátom!

Csodálkozol rajta, hogy oly régen irtam, — hogy nem feleltem két sürgető leveledre? Nem tudod megmagyarázni magatartásomat? Oh kedves barátom, meg fogsz bocsátani, meg kell bocsátanod, ha megtudod mi történt velem három hét óta.

Lásd, nem irtam senkinek; nem is igen beszéltem, nem ittam, nem ettem, nem aludtam; —

olyan vagyok, mint a bolond. Kerültem az embe-
reket; egyedül akartam lenni, egészen egyedül
az ő csipkekendőjével.

Hogy kicsoda ez az ő?

Nem említettem neked, másnak sem ma-
gamnak sem mertem bevallani, hogy szerelmes
vagyok, hogy csak azt a selyem hajú, ég kék
szemű lányt szeretem, kinél tökéletesebbet nem
teremtett az Isten. Mint is juthattam arra gon-
dolatra, hogy éppen azt a lányt szeressem, kit
mindenki körülrajong, kit elhalmoznak szépev-
ekkel, bókokkal, kinek kegyelért annyian eped-
nek; hiszen ez az ünnevelt szépség soha sem fog
reám tekinteni.

Pedig szeretem kimondhatatlanul, forró szen-
vedélyvel szeretem. Ezt különösen akkor tudtam
meg, midőn kezem közé került csipkekendője.

Apró, fehér csipkenégyzög lenge, mű-
vészi kis battistdarabot környezi a csipke, Irma
tündérujjainak remekműve. Maga hímezte belé az
„M” betűt, mert úgy tartja, hogy őt tulajdonké-
pen Máriának hívják, pedig nincs igazán Irma
névre keresztelték, és ha nincs is kalendáriumban
az a név, azért még sem Mária.

Különb van benne valami, hogy oly elő-
szeretettel viseltetik a Mária név iránt, mert igazi
Madonna arca van; persze szebb a boldogságos
szüzeknél, no, ne mosolyogj, azokat értem, kiket
a piktorok festettek, elhomályosodnak mellette
Ráfael, Titian.

Szóval valamennyi ő-, közép- és újkori festő
madonnája. Aztán tudod, abban hasonlít isteni
névrokonáéhoz, hogy nem lehet egyszóval meg-
mondani milyen a haja.

A régi theológusok százados viták után ab-
ban állapodtak meg, hogy alighanem tarka volt
az Isten anyja haja — az én Irmám, — mert az
enyém lesz, érted fiú, az enyém lesz — haja nem
tarka, annyit mondhatok; de csodásan ragyog
selymében, egyszerre a szöke-barna szín, egyik
sem egészen határozott.

Ej hiszen nem a hajáról akarok szólni, ha-
nem a csipkekendőről

Tánczközben jutottam hozzá Irma szen-
vedélyesen tánczol természetesen, hogy én is;
persze, hogy csak vele Lásd, mással nem jár-
rom, — ő azonban szívesen tánczolt ismerőseivel,
csak ügyesen lejtsek

Iszonyu kínokat szenvedtem, míg mással
keringett, ha láttam, mily bájosan mosolygott a
többiekre. De nyugalmat parancsoltam szí-
vemnek.

— Brrrr! gondoltam magamban Azt
akarnád, hogy éppen téged tüntessen ki?
Sokkal jobb az izlése Elégeljél meg azzal,
a mit szíve jószágában kegyelméből juttat neked.

Soha sem mertem szólni szerelmemről soha.
Remegtem inkább a gondolattól, hogy észrevehetne
valamit Ha kinevetne, visszaütésitana, az
rettenetes volna.

Házi mulatság volt

Oly szeretetreméltónak mutatkoztam, ameny-
nyire csak tudtam Csillogtattam a szelleme-

met Irma előtt, tudom, hidd meg, tudom. Gyö-
nyörrel vettem észre, hogy szívesen hallgat, de
aztán meg arra is gondoltam, hogy bizonyára
szívesebben hallgatná meg Nyegley huszár-főhad-
nagyot, ha a lovairól beszélne is Oh, Nyegley
gyönyörű fiú Buta, mint az éjszaka, de hát
mit bánják azt a hölgyek. A kin egyenruha
van, az arkangyal

Tánczoltunk.

Irma kezében tartotta azt a piezi csipkekén-
dőt Abban a kezében, melyet keringésközben
fogtam.

Néhány forduló után pajkos mosolylyal szólt
— Oh a szegény Kösöginek is ígertem egy
folytatást.

— Kérem, kérem rebegtem és átenged-
tem annak a kiálthatatlan ficzkónak, ki folyton
nyomomban volt.

Ismét meggyőződhettem, hogy mennyire kö-
zönyös irántam. De mi ez? Kezemben maradt a
csipkekendő! Első gondolatom ösztönszerűleg is
az volt, hogy visszaadom, de utóbb mást hatá-
roztam.

Nem! nem! Megtartom, örök emlékül fog
szolgálni lehetetlen észrevennie, hogy nálam van
a kendőske. (Folyt. köv.)

Csikezeredai piaczi árjegyzék.

— Csikezereda október 22. —

Buza tiszta (hektoliterenként) 7 frt — kr. Buza közepes 5 frt
50 kr. Rozs 4 frt 25 kr. Árpa 3 frt 50 kr. Törökbuza 1 frt 75
kr. Zab 2 frt — kr. Borsó 15 frt. Lencse 16 frt. Fu-
szulyka 14 frt — kr. Kása 12 frt — kr. Burgonya 1 frt 50
kr. Marhalus (kilogrammként) 30 kr. Sertésus 40 kr. Ier-
hészus 24 kr. Szalma (métermázsanként) — frt 70 kr
Széna mm. 2 frt 20 kr. Ókór párja 250 frt — kr. Tehén
párja 120 frt — kr. Faggyugyertya (kilogrammja) — frt 40
kr. Tüzifa kbm. (1 méter) frt 40 kr. Malacz darabja 1 fr
50 kr. Lud — frt 80 kr. Bírány frt — kr. Csike pária
50 kr. 12 tojás 10 kr.

A kis lutri húzása.

Szeben, 1899. október 22.

53. 13. 55 7. 58.

Felölös szerkesztő: Dr. BOCSKOR BÉLA.

Főmunkatárs: VITOS MÓZES.

Kiadó: GYÖRGYJAKAB MÁRTON.

Szám 2362 1899. tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A győszentmiklósi kir. járásbírósa mint te-
lekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kisbir-
tokosok országos földhitelintézetével szövetséges
gyergyói első mezőgazdasági előlegeylet végre-
hajtónak győszlamási id. Kelemen Mózes végre-
hajtást szenvedő elleni 200 forint tőkekövetelés
járuléki iránti végrehajtási ügyében a csikeze-
redai kir. törvényszék (a gyergyószentmiklósi kir.
járásbírósa) területén levő Gyergyó-Ditró község
határán fekvő végrehajtást szenvedett tulajdonát
képező következő ingatlanokra a gyergyó-ditrói
2622. számú tkjvben A 7. rdsz. 21284, 21285.

hrsz. a. foglalt ingatlanra 111 frt és a 2. rdszám
21286., 21286. hrsz. a. foglalt ingatlanra 295
forintban ezennel megállapított kikiáltási árban
az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megje-
lölt ingatlanok az 1890. évi november hó 20-ik nap-
ján délelőtti 9 órakor Gyergyó Ditró község há-
zánál megtartandó nyilvános árverésen a megállá-
pított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingat-
lan becsárának 10 % -át készpénzben, vagy az
1881. évi LX-ik törvényezikk 42-ik §-ában jel-
zett árfolyammal számított és az 1881. évi no-
vember hó 1-én 3 33. sz. a. kelt igazságügymi-
niszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes
értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy
az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánat-
pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiál-
lított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Gyergyószentmiklóson, 1890. évi szeptem-
ber hó 2-ik napján.

A gyergyószentmiklósi kir. járásbírósa, mint
telekkönyvi hatóságtól.

Szacsvay Imre,
kir. aljbíró.

Sz. 1787 - 1890. tkkvi

Árverési hirdetményi kivonat.

A győszentmiklósi kir. járásbírósa mint te-
lekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy csikszent-
mártoni ifj. Köllő Ignác végrehajtónak győ-al-
falvi ifj. Máté Antal és Máté Lajos végrehajtást
szenvedők elleni 46 forint tőkekövetelés és járú-
léki iránti végrehajtási ügyében a csikezeredai kir.
törvényszék (a győszentmiklósi kir. járásbírósa)
területén levő Gyergyó-Alfalu község határán
fekvő végrehajtást szenvedettek és Máté Ferencz,
Máté Terézia, Máté József tulajdonát képező kö-
vetkező ingatlanokra a gyergyó-alfalvi 887. szá-
mu telekjegyzőkvben A. 7. 2. rdszámra 5 frt, a
3. rdszámra 5 frt, a 4. rdszra 4 frt, az 5. rend-
számra 3 frt és a 6. rdszra 6 frt ezennel megál-
lapított kikiáltási árban özvegy id. Máté Antalné
szül. Gergely Kata életfogytiglani haszonélvezeti
joga épentartása mellett; — továbbá a Máté La-
jos és neje Kiss Rózália tulajdonát képező követ-
kező ingatlanokra a győalfalvi 2493. szjkyvben
A 7. 1. rdszámra 400 frt és a 2. rdszra 8 frtban
ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést
elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok
az 1390. november hó 17-ik napján délelőtti 9 óra-
kor Gyergyó-Alfalu község házánál megtartandó
nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron
alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingat-
lanok becsárának 10 % -át készpénzben vagy az
1881. évi LX törvényezikk 42-ik §-ában jelzett
árfolyammal számított és az 1881. évi november
hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri
rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék képes érték
papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az
1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében, a bánat-
pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiál-
lított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Gyergyó-Szentmiklóson, 1890. évi szeptem-
ber hó 6-ik napján.

A gyergyószentmiklósi kir. járásbírósa mint
telekkönyvi hatóságtól.

Szacsvay Imre,
kir. aljbíró.

É R T E S I T É S I

Tisztelettel értesitem a n. ér. közönséget s kiválóan a főt. lelkész és t. tanító urakat, hogy az
iskolai tanidényre szükségeltető

TANKÖNYVEKET

és mindenféle TAN- és IRÓSZEREKET tartok raktáron s azokkal a lehető legjutányosabb áron szol-
gálok. — Ezenkívül üzletemet dúsan berendeztem:

Ima- és Énekkönyvekkel

Jénykép-albumokkal, Emlék- és Jegyzékönyvekkel, Ifjusági Gratokkal stb.

Dus választékban kaphatók továbbá hegedűk, vonók és egyéb felszerelések.
Gordon-, Gordonka-, Brács-, Hegedű- és Guitár-hurok. — HEGEDÜ-TOKOK papirlemezből és fából.

Teljes tisztelettel:

GYÖRGYJAKAB MÁRTON,
könyv- és papírkereskedő